

Arrest

nr. 207 527 van 3 augustus 2018
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 26 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 13 juni 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 8 januari 2018 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Het tegen deze beslissing ingesteld beroep is gekend onder het rolnummer 218 051.

1.2 Op 8 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoekende partij eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op 2

maart 2018 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer,

*Naam, voornaam: M(...) A(...) M(...), A(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Egypte*

*volgens geldig paspoort: A(...) M(...) A(...) M(...)
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.*

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 17.03.2017 te verlaten.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7 en 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 6 en 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsverplichting.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“1. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7, eerste alinea, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

2. Er wordt tevens uitvoering gegeven aan het Unierecht bij het bepalen van een termijn om het grondgebied te verlaten.

In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt letterlijk: "De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten". De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: "Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1". Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Indien de verwerende partij toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing töt verwijdering "een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn" te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

De Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven) voorziet eveneens dat een termijn voor vrijwillig vertrek moet worden opgelegd bij het opleggen van een terugkeerbesluit. In de regel bedraagt dit een termijn van zeven tot dertig dagen. Slechts in een limitatief omschreven geval kan een termijn van korter dan zeven dagen of zelfs geen termijn voor vrijwillig vertrek worden opgelegd. Zo luidt artikel 7 van de genoemde richtlijn als volgt:

Vrijwillig vertrek

1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen.

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen. (...)

Artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn. Hiermee wordt opnieuw uitvoering gegeven aan het Unierecht.

3. In casu wordt door de gemachtigde toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, 4° Vreemdelingenwet om zowel af te wijken van de termijn van 30 dagen als het opleggen van een termijn van nul dagen ["de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven"]. Door de verwerende partij wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een verwijderingsmaatregel die hem zou zijn betekend op 17 maart 2017.

Andere motieven worden niet aangehaald. Door verweerder wordt niet gesteld dat er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is of dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

Gezien de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn, kan de verwerende partij daarom niet op een wettige wijze toepassing maken van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Conform de Terugkeerrichtlijn bedraagt de termijn voor vrijwillig vertrek 7 tot 30 dagen. Dit vormt de algemene regel. Slechts in de limitatief omschreven gevallen van artikel 7, 4 van de Terugkeerrichtlijn kan worden afgeweken van deze termijn. Dat verzoeker niet binnen de toegekende termijn van een eerdere beslissing tot verwijdering het land zou hebben verlaten, zoals verweerder stelt, behoort niet tot deze mogelijkheden.

Zo luidt artikel 7 van genoemde richtlijn als volgt:

Vrijwillig vertrek

1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen.

(...)

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen. (...)

Artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn werd niet correct omgezet: artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat er kan worden afgezien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek in drie welomschreven gevallen. De omzetting van deze bepaling, met name artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, voorziet echter de mogelijkheid om geen termijn voor vrijwillig vertrek te geven in zes welomschreven gevallen, onder meer wanneer binnen de toegekende termijn geen gevolg werd gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering. Deze mogelijkheid is niet voorzien in de Terugkeerrichtlijn.

De Terugkeerrichtlijn voorziet expliciet dat de termijn voor vrijwillig vertrek 7 tot 30 dagen bedraagt, behoudens de vermelde uitzonderingen (om af te zien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek of om een termijn toe te kennen die korter is dan zeven dagen). Door verweerder wordt echter geen toepassing gemaakt van één de voorziene situaties in artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn om af te wijken van deze algemene regel.

Verzoeker benadrukt dat het Hof van Justitie eveneens de algemene regel honoreert dat een vreemdeling een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de verplichting tot terugkeer die voortvloeit uit een terugkeerbesluit. Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen:

44. Zoals blijkt uit overweging 10 van richtlijn 2008/115, moet, behoudens uitzonderingen, voorrang worden gegeven aan de vrijwillige nakoming van de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer, aangezien artikel 7, lid 1, van die richtlijn bepaalt dat bij dat besluit een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen wordt vastgesteld (zie arrest El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 36).

(...)

46. Artikel 7, lid 4, van die richtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37). Zoals de advocaat-generaal in punt 43 van haar conclusie heeft opgemerkt, moet een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt.

(HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Z.Zh, pt 44 en 46; zie ook HvJ 28 april 2011, C-61/11PU, El Dridi, pt. 36-37).

Gezien de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn, kan de verwerende partij niet op een wettige wijze toepassing maken van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker niet binnen de toegekende termijn van een eerdere beslissing tot verwijdering het land zou hebben verlaten, behoort niet tot deze mogelijkheden.

De verwerende partij schendt hierdoor artikel 7 en artikel 74/14 Vreemdelingenwet samengelezen met artikel 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn en de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.2 De verzoekende partij betoogt dat conform de Terugkeerrichtlijn de termijn voor vrijwillig vertrek 7 tot 30 dagen bedraagt en dit de algemene regel vormt. Ze stelt dat slechts in de limitatief omschreven gevallen van artikel 7, 4 van de Terugkeerrichtlijn kan worden afgeweken van deze termijn en dat de stelling dat zij niet binnen de toegekende termijn van een eerdere beslissing tot verwijdering het land zou hebben verlaten, zoals de gemachtigde stelt, niet tot deze mogelijkheden behoort. Ze voert aan dat de gemachtigde dus niet op een wettige wijze toepassing kan maken van artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij onder haar eerste middel uitsluitend kritiek uit op de motivering aangaande de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek. Hierbij moet echter opgemerkt worden dat niet blijkt welk actueel belang de verzoekende partij nog heeft bij haar grief. Sinds de betekening van de bestreden beslissing zijn immers reeds meer dan dertig dagen (zijnde de maximumtermijn) verstreken en het blijkt niet dat de verzoekende partij voor het einde van deze termijn het grondgebied heeft verlaten. Zodoende stelt haar kritiek op dit punt de verzoekende partij niet in staat enig nuttig voordeel te halen uit de vernietiging van de bestreden beslissing. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat de verzoekende partij steeds de mogelijkheid heeft om bij gemotiveerd verzoek om de verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten te verzoeken conform artikel 74/14 § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, wat zij niet lijkt gedaan te hebben.

Bovendien wijst de Raad op het arrest nr. 238.569 van de Raad van State van 20 juni 2017 waarin wordt gesteld wat volgt: *“Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet kan, of moet in een aantal gevallen, “de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven”*. Dit houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij zich in illegaal verblijf bevindt en dat hij bijgevolg het grondgebied moet verlaten. De omstandigheid dat de vreemdeling met toepassing van het eerste lid van dat artikel slechts *“binnen een bepaalde termijn”* uitvoering aan dit bevel moet geven, houdt enkel in dat de materiële dwanguitvoering niet mag plaatsvinden totdat die termijn verstreken is. De termijn voor vrijwillige uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten impliceert echter in geen geval dat de vreemdeling gedurende die termijn wettig op het grondgebied verblijft. Hieruit vloeit voort dat de bij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven termijn om vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel slechts een uitvoeringsmodaliteit van het bevel vormt.

De in artikel 74/14, § 3, van de vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om in een aantal gevallen de in § 1, van hetzelfde artikel bepaalde *“normale”* termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten te verminderen tot *“een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn”*, doet geen afbreuk aan het feit dat die mogelijkheid slechts betrekking heeft op een uitvoeringsmodaliteit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, § 2, van de vreemdelingenwet bepaalt dat, *“zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, [...] de onderdaan van een derde land beschermd [is] tegen gedwongen verwijdering”*. Ook uit die bewoordingen blijkt dat het enkel gaat om een bescherming tegen gedwongen verwijdering en niet om een legaal verblijf gedurende de termijn voor vrijwillig vertrek. Uit het voorgaande blijkt eveneens dat de verzoekende partij geen belang heeft bij haar kritiek.

Het eerste middel is onontvankelijk.

3.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ze meent verder dat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“1. Verzoeker beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op zijn opgebouwd privéleven in België en het gezinsleven met zijn partner.

Verzoeker kwam aan in België op 16 juli 2013. Hij verbleef heer sindsdien. Verzoeker diende bij zijn aankomst in België onmiddellijk zijn asielaanvraag in. Verzoeker werd in totaal driemaal gehoord: op 13 september 2013, op 3 januari 2014 en op 30 oktober 2015.

De asielaanvraag werd uiteindelijk door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen afgewezen met de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire bescherming op 8 november 2016. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 21 februari 2017, nadat verzoeker op 12 december 2016 beroep had ingediende tegen bovenvermelde beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen van 8 november 2016.

Verzoeker heeft derhalve meer dan 3,5 jaar een legaal verblijf gehad, alvorens een beslissing werd genomen over zijn asielaanvraag.

Verzoeker heeft een bijzonder langdurige en intense binding met België opgebouwd gedurende zijn leven en de periode dat hij in België woonachtig is conform artikel 8 EVRM.

Dit kan tevens worden vastgesteld op basis van het administratief dossier, in het bijzonder de elementen die door verzoeker werden aangehaald in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf. Hieruit blijkt onder meer dat verzoeker langdurig werkzaam is geweest in België.

Door verzoeker werd tevens opgemerkt dat hij verblijft te (...). Hij woont bij zijn broer M(...) A(...) M(...) A(...) en M(...) W(...).

In tegenstelling tot zijn binding met België, heeft verzoeker zijn band met Egypte (het land waar hij de nationaliteit van bezit) stelselmatig verloren. Hij is sinds zijn aankomst in België niet meer naar Egypte teruggekeerd. Een sociaal netwerk of opvang heeft hij niet meer.

Door verzoeker werd in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf tevens gewezen op de situatie van Koptische christenen in Egypte. Door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen werd nooit betwist dat verzoeker geen koptisch christenen zou zijn. De toestand van Egyptische christenen is ondertussen ernstig geëvolueerd.

2. Deze elementen moeten betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §§ 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

3. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Hof dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en familieleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard.

Door de verwerende partij werd geen (zorgvuldig) onderzoek uitgevoerd naar deze (feitelijke) elementen.

Verweerder stelt louter dat verzoeker geen geldig visum heeft.

Uit het voorgaande blijkt dat de verweerder bij het treffen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het blijkt niet dat een concrete afweging werd gemaakt betreffende de noodzakelijkheid en proportionaliteit van verzoekers verwijdering. Hieruit volgt een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda- Muzinga/Frankrijk, § 68).

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en het redelijkheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet volgt eveneens uit deze vaststelling.

Ten overvloede wijst verzoeker erop dat een eventuele belangenafweging bij de aanvraag tot machtiging van verblijf, niet kan worden gelijkgesteld met de belangenafweging alvorens men een verwijderingsmaatregel neemt. De finaliteit van beide beslissingen is immers fundamenteel verschillend. Terwijl het in het ene geval gaat om de toekenning van een verblijfsrecht, gaat het in het andere geval om een beslissing tot het verlaten van het grondgebied. De consequenties bij het nemen van een verwijderingsmaatregel zijn daarom veel ingrijpender. Bovendien dient de overheid bij het nemen van elke beslissing op het privé- en gezinsleven van verzoeker de bepalingen van artikel 8 EVM te respecteren.”

3.2.2 De Raad merkt vooreerst op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972).

De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. In voorliggend geval voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM zonder enige verdere precisering bij de uiteenzetting van haar middel zodat ze nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt. Omdat het niet aan de Raad toekomt hieruit een middel te distilleren of deze zelf in te vullen, moet ambtshalve vastgesteld worden dat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66) als voor situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven en privéleven is een feitenkwestie (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). Dit gezins- en/of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “fair balance” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren. (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Artikel 7 van het Handvest bepaalt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij ook de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet houden met welbepaalde fundamentele rechten, in het bijzonder met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet erop gewezen worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het redelijkheidsbeginsel wordt erop gewezen dat dit beginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt zich te beroepen op de bescherming van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet gelet op haar opgebouwd privéleven in België en haar gezinsleven. Ze stelt meer dan 3,5 jaar legaal verblijf gehad te hebben alvorens een beslissing werd genomen over haar asielaanvraag. De verzoekende partij betoogt dat zij een bijzonder langdurige en intense binding met België heeft opgebouwd gedurende haar leven en de periode dat zij in België woonachtig is. Ze wijst in dit verband op de elementen die werden aangehaald in haar aanvraag om machtiging tot verblijf waaruit onder meer blijkt dat zij langdurig werkzaam is geweest in België. De verzoekende partij voert vervolgens aan dat zij bij haar broers woont en dat zij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf ook heeft gewezen op de situatie van Koptische christenen in Egypte. Ze stelt dat deze elementen betrokken moeten worden in het onderzoek naar de inmenging en mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij voert aan dat geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar deze elementen maar louter wordt gesteld dat zij geen geldig visum heeft.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij met voormeld betoog hoofdzakelijk de elementen herhaalt zoals aangevoerd in haar aanvraag van 13 juni 2017 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er in dit verband op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in de onontvankelijkheidsbeslissing van 8 januari 2018 aangaande de

aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, getroffen op dezelfde dag als de bestreden beslissing, reeds uitdrukkelijk werd gemotiveerd omtrent deze aangehaalde elementen.

Zo werd in de onontvankelijkheidsbeslissing van 8 januari 2018 omtrent het verblijf en de bijzonder langdurige en intense binding met België en artikel 8 van het EVRM inzake het privéleven en de broers het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 16.07.2013 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 21.02.2017 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied en verblijft sindsdien illegaal in België. Voor wat betreft het feit dat de asielprocedure van betrokkene iets meer dan 3 jaar en 7 maanden heeft geduurd en dat hij derhalve al die tijd een legaal verblijf had, dient er opgemerkt te worden dat het feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier dit betrokkene niet de mogelijkheid geeft om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. Immers, het kan de asielinstanties niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen.

(...)

Verder beweert betrokkene dat hij een bijzonder langdurig en intense binding met België heeft opgebouwd gedurende zijn leven en de periode dat hij in België woonachtig was en dat hij een belangrijk sociaal welzijn, een sociaal leven en een familiaal leven tot stand heeft gebracht in het kader van art. 8 EVRM. Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat deze opgebouwde banden waar hij naar verwijst zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 van het EVRM geboden bescherming. Bovendien verbleef betrokkene ruim 35 jaar in Egypte en bijgevolg kunnen zijn verblijf in België en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Ook dient er opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de privé relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Tevens verwijst betrokkene naar het feit dat zijn broer, de heer M(...) A(...) M(...) A(...) (ov: (...)), in België verblijft en verklaarde hij bij zijn asielaanvraag dat nog een andere broer, de heer M(...) W(...) (ov; (...)), eveneens asiel heeft aangevraagd in België. Bij nazicht van beide dossiers blijkt echter dat de beide broers van betrokkene geen recht op verblijf hebben in België. De asielprocedures van beide broers werden eveneens afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming en er werd aan hen eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd en door hen betekend. Ook hebben beide broers geen andere procedure tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf lopende. Bijgevolg verblijven beide broers van betrokkene eveneens illegaal in België en kunnen/dienen ze samen met betrokkene het grondgebied te verlaten zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is en er aldus geen schending van art. 8 EVRM kan vastgesteld worden.

Over de tewerkstelling en de elementen van integratie werd in voormelde onontvankelijkheidsbeslissing het volgende gemotiveerd:

“Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 21.02.2017, is tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied sinds dan vervallen.

(...)

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert maart 2013 in België, spreekt de Nederlandse taal en is werkwilleg) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. J00.223; RvS 9 december 2009, nr. 198,769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Inzake het gegeven dat zij koptisch christen is, werd in de onontvankelijkheidsbeslissing van 8 januari 2018 het volgende gesteld:

“Betrokkene beweert dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren. Hij verwijst hiervoor naar het feit dat hij een koptische christen is en stelt o.a. dat willekeurig geweld tegen koptische christenen actueel een reëel en ernstig probleem vormt. Echter, dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Er dient immers opgemerkt te worden dat een verwijzing naar de algemene situatie van koptische christenen in Egypte, zonder dat betrokkene deze betreft op zijn individuele en persoonlijke situatie, niet volstaat om aan te tonen dat betrokkene in zijn land een persoonlijk risico loopt om bedreigd en vervolgd te worden of om onderworpen te worden aan een reëel risico op lijden van ernstige schade.”

Uit voormelde onontvankelijkheidsbeslissing over de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt wel degelijk dat rekening werd gehouden met het langdurig verblijf, het privéleven en de broers evenals artikel 8 van het EVRM.

Met betrekking tot het privéleven in het kader van artikel 8 van het EVRM, benadrukt de Raad dat er hoe dan ook een belangenafweging werd doorgevoerd en de gemachtigde in de onontvankelijkheidsbeslissing van 8 januari 2018 heeft geoordeeld dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de privérelaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verzoekende partij toont niet aan dat deze afweging kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn, te meer nu elders in de onontvankelijkheidsbeslissing van 8 januari 2018 wel degelijk rekening werd gehouden met haar langdurig verblijf, tewerkstelling en haar integratie waarbij werd geoordeeld dat deze niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, wat betekent dat deze elementen een terugkeer naar het land van herkomst niet onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. De verzoekende partij gaat echter niet concreet in op deze omstandige motivering over haar langdurig verblijf, de bijzonder langdurige en intense binding met België evenals de tewerkstelling en haar integratie zodat ze er geen afbreuk aan kan doen.

Waar de verzoekende partij wijst op haar familiale situatie en twee broers, merkt de Raad op dat de verzoekende partij eraan voorbij gaat dat in de onontvankelijkheidsbeslissing van 8 januari 2018 wordt aangegeven dat de beide broers geen recht op verblijf hebben in België en hun asielprocedures eveneens werden afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming en er aan hen eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd werd. Uit de laatste gegevens waarover de Raad beschikt blijkt dat inzake de broer M. A. M. A. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 november 2016 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en het beroep hiertegen werd verworpen door de Raad op 16 maart 2017 bij arrest met nummer 183 923. Wat de broer M. W. betreft, blijkt uit de laatste gegevens waarover de Raad beschikt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 1 juli 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en het beroep hiertegen werd verworpen door de Raad op 12 februari 2009 bij arrest met nummer 22 986 en ook zijn beroep tegen de beslissingen van 1 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, werd verworpen door de Raad op 22 augustus 2016 bij arrest met nummer 173 410. Gelet op het voorgaande is het dan ook in geen geval onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de gemachtigde om in de onontvankelijkheidsbeslissing van 8 januari 2018 te stellen dat beide broers van betrokkene eveneens illegaal in België verblijven en ze samen met betrokkene het grondgebied kunnen / dienen te verlaten zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is en er aldus geen schending van artikel 8 van het EVRM vastgesteld kan worden.

De Raad merkt in dit verband op dat de beoordeling van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die betrekking heeft op de onontvankelijkheid ervan, wil zeggen dat de vraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn om de aanvraag in te dienen in België in plaats van in het herkomstland, en waarbij dus geantwoord wordt op de vraag of een verzoekende partij al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren. Zodoende kan de verzoekende partij niet dienstig verwachten dat de bestreden beslissing nog eens motiveert over elementen waarmee reeds rekening werd gehouden temeer de motieven van de onontvankelijkheidsbeslissing van 8 januari 2018 waaruit blijkt dat rekening werd gehouden met artikel 8 van het EVRM, aan de verzoekende partij ter kennis werd

gebracht en zij ook tegen deze beslissing een beroep heeft ingesteld bij de Raad dat gekend is onder het rolnummer 218 051, en werd verworpen op 3 augustus 2018 bij arrest met nummer 207 526.

Waar de verzoekende partij betoogt dat een eventuele belangenafweging bij de aanvraag tot machtiging om verblijf niet kan worden gelijkgesteld met de belangenafweging alvorens men een verwijderingsmaatregel neemt, wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht omvat (cf. RvS 28 november 2017, nr. 239.974). Het volstaat dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle elementen die nuttig zijn voor een beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM en dat hieruit lijkt dat er een zorgvuldige belangenafweging is gebeurd. De verzoekende partij maakt dus niet aannemelijk dat in het bestreden bevel nogmaals zou moeten worden gemotiveerd om welke reden haar privéleven en het gegeven dat haar beide broers illegaal in België verblijven, niet van aard is om haar toe te laten in België te verblijven en haar dus een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, wordt ook een schending van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet aannemelijk gemaakt nu de verzoekende partij zich op dezelfde argumenten beroept als de argumenten die werden aangevoerd in het kader van de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM en bovendien artikel 7 van het Handvest met voormeld artikel 8 correspondeert.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad in de eerste plaats op dat de verzoekende partij met haar betoog wijst op een privéleven, wat niet onder de toepassing van voormeld artikel 74/13 valt. Volledigheidshalve stipt de Raad aan dat ook artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen motiveringsverplichting inhoudt in die zin dat in het verwijderingsbesluit zelf omtrent dit artikel moet worden gemotiveerd. Het volstaat dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de in de voormelde bepaling opgesomde elementen. In dit verband merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in de synthesenota van 8 januari 2018, waarbij als beslissing ook een bijlage 13 wordt aangegeven, rekening werd gehouden met de elementen zoals bepaald in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Bij het hoger belang van het kind wordt gesteld dat betrokkene geen kinderen heeft. Bij het gezins- en familieleven wordt aangegeven dat betrokkene verklaart dat een broer in België verblijft doch bij nazicht blijkt dat deze eveneens illegaal in België verblijft waarbij wordt gesteld dat haar broer dus samen met betrokkene dient terug te keren naar het land van herkomst zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Met betrekking tot de gezondheidstoestand wordt gesteld dat betrokkene geen medische elementen aanhaalt.

De Raad stipt ten slotte aan dat de verzoekende partij in geen geval de vaststelling van de gemachtigde betwist, met name de vaststelling dat ze zich in het geval van artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet bevindt, zodat het niet onredelijk lijkt van de gemachtigde om overeenkomstig artikel 7 van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten, af te leveren.

Gelet op het voorgaande, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen op deugdelijke motieven, geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren of kennelijk onredelijk zou zijn. Een schending van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU